

De treinkaping bij de Punt mei 1977 zoals beleefd door de KM verpleger die ingedeeld was bij de BBE Mariniers.

Op 23 mei omstreeks 9.00 uur namen twee groepen jeugdige Molukkers in een samenhangende actie onder bedreiging met vuurwapens zowel leerkrachten en kinderen van een lagere school in Bovensmilde in gijzeling, als passagiers in een trein op weg van Assen naar Groningen. In de school werden bij aanvang 125 kinderen en 5 leerkrachten gegijzeld door 4 gijzelnemers. Twintig Molukse kinderen werden al snel vrij gelaten. In de trein, die met de noodrem tot staan was gebracht ter hoogte van De Punt, betrof het nadat machinist en conducteur waren ontsnapt en omstreeks 40 reizigers hadden mogen vertrekken nog 54 passagiers die werden vastgehouden door 9 gijzelnemers!

Doel van deze gijzelingen was om de Nederlandse regering te dwingen actie te ondernemen om de vorming van de Zuid-Molukse staat mogelijk te maken. Dit was die bevolkingsgroep namelijk beloofd door de NL regering na de Tweede Wereld oorlog (in dit geval in 1951), aan ex KNIL militairen die naar Nederland gerepatrieerd waren. Hiervan is tot op heden niets terecht gekomen. Veel Molukse mannen dienden namelijk als trouwe en goede soldaten bij dat KNIL, het Koninklijk Nederlands Indische Leger. De bedoeling was dat die mannen, samen met hun gezinnen, een warm onthaal zouden krijgen in ons land, als zijnde trouwe strijders voor hun Koninkrijk. De Indonesiërs vertrouwden hen ook niet meer, omdat ze zich zo solidair opstelden naar de (voormalige) bezetters toe en veel Molukkers vreesden voor hun leven. Hoe dan ook, onze toenmalige regering(en) hadden hun woord niet gehouden (dat is niets vreemds voor of van politici natuurlijk) en de Molukkers werden in rare, vaak oud-concentratie kampen gestopt zonder veel uitzicht op een beter leven. (Denk aan kampen als Westerbork en aan Vught.)

Eerder kaapten, in december 1975 al, een andere groep van zeven zogenaamde Molukse "vrijheidsstrijders", een trein bij Wijster. Bij deze afgrijselijke actie kwamen drie onschuldige mensen om het leven. Tegelijkertijd bezetten een groep van die, misschien terecht, gefrustreerde Molukkers de Indonesische Ambassade in Amsterdam. Na twaalf lange dagen afzien werden deze acties allebei zonder enig bloedvergieten beëindigd omdat de Molukse misdadigers zich overgaven.

Maar het escaleerde, de ontevredenheid bij de jeugdige Molukkers werd heviger en heviger. Dat resulteerde in de kaping van een trein op die bewuste maandag van 23 mei 1977. Een groep van negen Molukse opgefokte ontevredenen kaapten de Intercitytrein van Assen naar Groningen. Tegelijkertijd word door een viertal Molukkers een school met maar liefst 104 kinderen en vijf leerkrachten gegijzeld.

Mijn verhaal begint op dinsdag 24 mei 1977. Ik was toen geplaatst als jonge, in rang dan, KPLZVP (ZVP is nu LDGD) bij de 10^e staf- en verzorging compagnie van die al genoemde 1 AGGP, de Eerste Amfibische Gevechts Groep van het Korps Mariniers in de marinierskazerne, de VBHKAZ te Doorn. Het korps mariniers heeft zelf geen geneeskundige dienst als zodanig. De logistieke verzorging, waaronder de medische zorg bij de parate eenheden van het Korps mariniers werden toen en worden nog steeds, geleverd door de logistieke diensten van de Koninklijke Marine waarvan de geneeskundige dienst een deel uitmaakt.

Dit zijn, waar het over de geneeskundige verzorging gaat, over het algemeen onderofficieren ziekenverpleger en artsen. De huidige benaming voor de toenmalige ZVP is LDGD of te wel Logistieke Dienst Geneeskundige Dienst, zoals ik eerder al vermeldde. Deze dienst verzorgde

toen tevens de opleiding voorn de zogenaamde marinier gewondenverzorger en de chauffeur gewondenverzorger. (Tegenwoordig is de kretologie anders maar het systeem is nog hetzelfde.)

De avond van die 23ste mei, ik was die dag toevallig vrij, zei ik al tegen mijn vrouw dat ze maar wat extra ondergoed en sokken in mijn rugtas moest inpakken omdat de mogelijkheid er misschien wel in zat dat die 1 AGGP voor de tijd van die kapingen wel eens geconsigneerd zou worden. (Geconsigneerd betekent dat we “stand bye moesten blijven in de kazerne en geen mogelijkheid kregen om naar huis te gaan.) In december 1975 was dit tenslotte ook al eens gebeurd.

In die tijd woonde ik in Weesp en pendelde dagelijks naar Doorn op en neer voor woon-werk verkeer met diverse onderofficieren van het korps mariniers die ook in Weesp of directe omgeving woonden. Onderweg naar het werk hadden we het wel vaak over de kapingen, maar tot nu toe was het op de Van Braam Houckgeest Kazerne (VBHKAZ), waar we gelegerd waren, nog redelijk rustig. Slechts twee pelotons van de 11^e infanterie compagnie van die 1 AGGP waren direct ingezet bij de kaping en school gijzeling. Die 11^e compagnie leverde namelijk ook de Bijzondere Bijstand Eenheid mariniers. (Hierna BBE genoemd)

Zoals gewoonlijk kwam ik om half acht in mijn zogenaamde “daags blauw” tenue in de koffiekamer in de ziekenboeg op de kazerne. Daar zaten toen reeds enkele collega’s hun ochtend bakkie te doen. Mijn toenmalige chef zei mij en de dienstplichtige marinier chauffeur/gewondenverzorger, die aan mij was gekoppeld, om ons direct te gaan omkleden in groen, toen nog geen camo pakken, en onze rugzakken, verbandtassen en verdere uitrusting, zoals de koppel en slaapzakken te pakken en ons gereed te maken om direct met de ambulance, een zogenaamde UNIMOG, naar Assen te rijden en ons te melden bij de *Johan Willem Friso kazerne*, waar wij dan onze verdere consignes, opdrachten, zouden ontvangen. Wij, de hele bemanning van de 1 AGGP, buitenslapend of niet, hadden toen in een barak allemaal een extra slaappleats met plunjekast waarin een zogenaamd Crashpack, een zeg maar compleet ingevulde rugzak, met alles wat je in een dag of wat nodig zou kunnen hebben, gereed ligt. Denk hierbij aan ondergoed, sokken, toiletpapier, koffie- of nooddrantsoenen en zo. Nadat ik mijn persoonlijke wapens had opgehaald, dat was een 9 mm Browning pistool en ook nog eens een gevechtsmes, reden de chauffeur en ik af naar Assen.

In Assen aangekomen kregen we net genoeg tijd om even wat te eten en vandaar werden we direct doorgestuurd naar het BBE Marinierspeloton, dat inmiddels was gebivakkeerd op het terrein van de Noord-Nederlandse Golf Camp Country Club.

We gingen helemaal op chique, zeg maar. Daar aangekomen meldden we ons bij de bevelvoerende ELNTMARNs, een eerste luitenant der mariniers, en we werden direct ingedeeld door de SMJR van het peloton. We kregen daarna een slaappleats op een stretcher in een tienpersoons tent aangewezen. We kregen onze aanvullende uitrusting, voor mijn persoontje en gewondenverzorgers een Vietnamstijl scherfvest en voor de mariniers de toen “moderne”, zogenaamde Israëliische “kogelwerende” vesten. Die zware dingen bestonden uit drie delen beklede loodachtige platen, die met klittenband aan elkaar werden vastgemaakt. Er waren een rug- en borstpand en een zogenaamd onderpand die over de edele delen hing en tot bijna op de knieën reikten. Dat maakte het bewegen in die vesten behoorlijk zwaar en moeilijk.

Daarna werden we voorgesteld aan de andere leden van het peloton waar we bij waren ingedeeld en werd ons verteld wat er van ons verwacht werd. We kregen een briefing over de laatste ontwikkelingen en de huidige stand van zaken. Hoewel we het niet wisten, zou deze tent en deze groep kerels dus voor de komende achttien dagen ons “thuis” zijn.

Voor die tijd waren het overigens allemaal tamelijk luxe omstandigheden. Er waren toilet en wasgelegenheden beschikbaar in het clubhuis van de golfclub en dat hadden wij, met het Korps, natuurlijk niet al te veel meegemaakt!

Het gebied waar wij bivakkeerden was compleet afgezet en we werden bewaakt door eenheden van de lokale politie. Als we dan naar het clubhuis moesten voor de kleine en grote sanitaire zaken, werden we geacht over een uitgezette route te lopen zodat we natuurlijk het "heilige gras" van de greens niet zouden beschadigen met onze gevechtslaarzen. Tja, de greens van de golfterreinen van de rijken zijn natuurlijk veel belangrijker dan het leven van een aantal simpele militairen die een gijzeling moesten oplossen, begrijp je wel?

We mochten overigens slechts een keer in de week, en dan ook nog maar drie minuten maximaal, naar huis bellen en we mochten alleen aan je naaste partner of geliefde vertellen dat het goed met je ging, en dan aanhoren hoe de situatie thuis was. TV kijken was er natuurlijk niet bij. Het weer was gelukkig goed en we hadden toch een vast dagelijks rooster met wapenonderhoud, soms wat sporten (als de situatie het toeliet), kaarten, veelal klaverjassen, waar ik al helemaal niet goed in ben, pokeren en zwikken en dat zetten we 's avonds onder petrolampen voort.

Er werd ook een keer filmavond georganiseerd. Dit waren weliswaar filmpjes van een heel laag allooi die eigenlijk in beslag waren genomen door de Rijkspolitie in de diverse sexhuizen in Groningen en Assen. Maar ja, bak 1, de officieren, de burgemeester van het dorp en consorten zaten "gezellig" vooraan. Uw schrijver is maar van schaamte weg gelopen.

Verder was er nauwelijks iets te beleven, maar er heerste wel spanning over een eventuele afloop van die gijzeling. Na tien dagen konden we ons wasgoed inleveren en dat kwam dan, hoe weten we niet, de volgende dag "schoon gewassen" weer terug. We sliepen "paraat" in de slaapzak op een stretcher. Alleen de trui en schoenen gingen uit. Je moest tenslotte in "geval paniek," dus de zogenaamde aanval, namelijk z.s.m. gereed zijn om ingezet te worden.

Diverse malen zijn we tijdens heikele situaties op voorhand reeds ingezet, bijvoorbeeld als de regering of de kapers de onderhandelingen wilden stopzetten. (Ter verduidelijking: het crisiscentrum van de toenmalige regering CDA/PvdA, met als voornaamste leden de heren Van Agt en Den Uijl, hadden alleen communicatie met de kapers, dat gold niet voor ons, mannen in het veld.)

Tijdens die periodes waarin de onderhandelingen niet meer goed gingen, werden we met grote spoed naar de trein gezonden, omdat de bevrijding op handen zou kunnen zijn. Vanaf ons basisbivak, het golfterrein, dat overigens nog steeds bestaat en waarvan het clubhuis een fraai herenhuis lijkt, nog steeds te vinden op Google, werden we dan in trucks geladen en gedropt op een afstand van ongeveer 300 meter van de trein. We verplaatsten ons dan door het zijterrein naar onze uitgangsstellingen. Vaak lagen we dan van, zeg maar 10:00 tot 05:00 de volgende morgen, in stelling. Hoewel het al voorjaar was, was het 's nachts nog vaak bitter koud en we hadden alleen een extra trui aan over onze gevechtskleding. Gek genoeg hadden we geen noodrantsoenen of veldflessen met water bij ons. Vermoedelijk omdat die veldflessen geluid maakten tegen onze koppels en/of het openen van de noodrantsoenen geluid maakte, zodat de kapers gealarmeerd zouden kunnen worden, maar het ware ervan is me nooit helemaal duidelijk geworden. Wel hadden de twee mannen onder mijn bevel en ik allebei twee veldflessen water, die natuurlijk bedoeld waren voor het verzorgen van de patiënten die we aan konden treffen.

Nodeloos te zeggen dat alles in de uiterste stilte moest gebeuren. Deze valse alarmen, zeg maar, gebeurden minstens driemaal. Als we daar dan aankwamen, lagen we tegen het

spoortalud dat, natuurlijk, schuin omhoog liep. Ook de trein zelf stond, omdat ze in een bocht stond, wat schuin, waar, later, door veel gegijzelden over geklaagd werd.

Uiteindelijk viel dan toch de beslissing om de trein te gaan bevrijden. De onderhandelingen waren, door de exorbitante eisen van de kapers en de toenemende dreiging van het doodschieten van de gegijzelden, helemaal vastgelopen en de regering kon niet anders meer. Op dat moment werden wij allemaal teruggetrokken en met militaire voertuigen naar de vliegbasis Leeuwarden gebracht. De omsingeling van de trein en het gebied was al die tijd al in handen van de toenmalige Rijkspolitie, daarbij gesteund door eenheden van de KL. Op de vliegbasis werden we in een Fokker Friendship geladen en vertrokken we naar Gilze Rijen, ook een vliegbasis.

Daar had men een eender treinstel als dat, dat gekaapt was opgesteld en daar gingen we oefenen. We bestormden dan de trein in diverse scenario's en dat in verschillende bezettingen van de aanvalsgroepen. (Er waren geen (simulatie) poppen of mannequins die de gegijzelden voorstelden in die trein, overigens.) De gehele dag gingen we die aanvallen, die zogenaamde "dry runs" oefenen, steeds gevolgd door een debriefing. Dat ging ook gepaard met de "fly-overs" van de Starfighters, die later ook in actie zouden komen in De Punt.

Tijdens al die oefeningen en ook tijdens alle debriefingen en in de weinige vrije tijd, schafttijd of een rookpauze, is er nooit gesproken over het eventuele lot van de kapers. Sterker nog, er is nooit discriminerend of in negatieve zin gesproken over die mensen. Achteraf bleek deze dag van dry runs, de aanzet te zijn tot de eigenlijke aanval, die de dag daarop zou volgen. Aan het einde van de middag werden we weer teruggevlogen naar Leeuwarden en vervolgens teruggebracht naar onze basis bivak.

De "GO", het sein dat we de trein konden gaan bevrijden, was die vrijdagavond heel laat gegeven, en diezelfde avond wisten we dat de actie de volgende ochtend, de tiende juni, heel vroeg zou beginnen. Er werd een heel uitgebreide briefing gegeven door de CC en de PC. In deze uiteindelijke en definitieve instructiebijeenkomst is nooit en met geen enkel woord gesproken of bevolen dat de Molukse kapers gedood zouden moeten worden, al dan niet "per ongeluk", als jullie me begrijpen. Er is nooit een doodbevel uitgegeven. Dit is dus in tegenpraak met dat wat die zogenaamde "MARN", nee, marn, dan ook in de pers beweert. Tijdens die vergadering bleek dat de regering nog steeds bezig was met onderhandelingen en hoopten en misschien verwachtten, dat de kapers zich alsnog uit vrije wil zouden overgeven. Die mensen zouden dan geboeid worden afgevoerd en aan de justitie worden uitgeleverd, maar er kwam geen enkel respons op dat aanbod naar het Haagse crisiscentrum.

Ik weet dit heel zeker, omdat ik, als ziekenverpleger, duidelijkheid wilde hebben over de prioriteiten, voor mij en mijn twee toegevoegde MARN's, voor wat betreft de hulpverlening en triage. De PC was heel duidelijk: je eerste prio is de gewonde mariniers, prio twee is de passagiers en prio drie is de gewonde kapers. Dat was een logische beslissing en het was dus duidelijk, in onze ogen, dat er kapers zouden zijn die overleefden. Nu ja, ik heb natuurlijk mijn mannen nog eens extra instructies gegeven en geïnstrueerd hoe de prioriteiten lagen.

Het was zaterdagmorgen om 0330 overal. We hadden een half uur om te kleden en onze camo op te doen (lijnen breken met een zwarte oplossing van een norritachtige oplossing) en onze wapens en materiaal te checken. Om 0400 werden we, in geblindeerde trucks naar de uitgangstelling gebracht. In de hele vroege ochtendschemering naderden we de trein, volgens een route die men voor ons had uitgedacht. Maar het bleek dat de verkenning die men een tijdje ervoor had uitgevoerd, niet juist was gecommuniceerd. Het terrein, waardoor wij ongezien moesten oprukken naar onze uitvalpositie, bleek veel te drassig, zelfs moerassig te zijn en er

was, het was ondertussen al juni, ook meer begroeiing dan verwacht. Uiteindelijk moesten we dus het talud van de spoorbaan op, zodat het eigenlijke verrassingselement, optrekken onder dekking en in de schaduw van dat talud, nu in gevaar kwam. Er was enige aarzeling en, door het verleggen van de route, helaas ook enige vertraging. Juist op dat moment was de planning dat de F104 (Starfighters) vliegtuigen de geluidsbarrière zouden doorbreken en de "snipers" en de MAG schutters het vuur op de treinportalen zouden openen en wij onze deurladingen tot ontploffing zouden brengen en vervolgens de trein veilig stellen. Tja, plannen!

Dus waren wij misschien twee tot drie minuten later op onze aanvalsposities.

Die korte tijd was schijnbaar genoeg voor de kapers om weer tot hun positieven te komen en zich te herpakken. *Want, en dit is in geen enkel officieel bericht en ook in geen enkel officieel rapport bekend gemaakt, er werd vanuit de cockpit van de trein, de bestuurderscabine, meerdere malen door minstens twee kapers op ons gevraagd. Ik weet overigens niet of dat met handvuurwapens of met "lange lopen" gebeurde.*

De MARN's beantwoordden het vuur natuurlijk, en dit uit pure zelfverdediging. We waren allen wat geschrokken en er was een kort moment van twijfel, maar de PC beval: "Doorgaan, door-gaan." We hervatten onze opmars, nu niet meer gehinderd door het vuur van de kapers uit de cockpit. Op dat moment staakten onze snipers en MAG-schutters hun beschieting om geen eigen mensen te verwonden of erger. De vliegtuigen waren verdwenen en er heerste een rare en vreemde stilte.

Op weg naar de uitgangsposities van de groepen, ik zal dit zo uitleggen, werden we vanuit een zijraam van een coupé beschoten. De afstand van de schutter naar ons toe was ongeveer zes meter. De KPLMARN die voor me liep, schoot, al looppassend met zijn UZI, terug en de kaper verdween uit het raam.

(N.B.: het is natuurlijk mogelijk dat de hardnekkige mythe van de zogenaamde "afgeslachte" kapers, zoals de families van hen ons voorhouden, hieruit is ontstaan. Drie kapers die op ons schoten werden uit pure zelfverdediging tijdens het binnen gaan en veilig stellen van de portalen en diverse coupés neergeschoten, laat dat duidelijk zijn.)

We waren in zogenaamde secties ingedeeld, van sectie één tot en met sectie vijf. Die nummers correspondeerden met het aantal treindeuren die we moesten openen. Sectie één was de eerste van de vijf deuren en sectie één moest de cockpit binnen gaan. Alle mensen in de trein zaten in maximaal twee coupés. Ik was, logisch, in het midden, in sectie vier, ingedeeld. Ik had dus zodoende het overzicht naar links en rechts in en naast de trein.

De meegebrachte voorgevormde springladingen werden aangebracht en op het fluitsignaal van de luit tot ontploffing gebracht, waarbij overigens een springlading weigerde. Toen de deuren knalden stormden de voorste MARN's de portalen van de trein binnen. Hun bewapening bestond uit een UZI machine pistool 9 mm en een Magnum 375, geladen met zogenaamde hollow-point munitie. Een hollow-point is een stopkogel, dus niet bedoeld om direct te doden! Vanuit de coupé behorende tot mijn sectie (de coupé waar alle passagiers in waren ondergebracht) werd er trouwens onmiddellijk geschoten en er werd een MARN die in de deuropening stond in zijn onderarm getroffen. Hij werd meteen door een maat van hem naar de buitendeur geschoven, waar ik hem de trein uit hielp en hem naast de trein op de grond heb gelegd, waar ik toen de vereiste eerste hulp verleende. Een snelverband over de door en door schotwond met aderlijke en slagaderlijke bloedingen, hierover nog een specifiek drukverhogend verband. Hierna werd hij met de arm omhoog door mijn chauffeur/gewondenverzorger naar de eersthulptent verderop gebracht, gerund door de KL.

Tijdens mijn EH-job was ik mij zeer bewust van het vuurgevecht achter mij, het knallen van de flash granaat in de passagierscoupé en het geroep door de sectiechef via de megafoon dat de passagiers moesten gaan liggen en dat het een actie was van het Korps Mariniers,

Na deze eerste behandeling klom ik de hoge stap naar de trein op door de deur van sectie drie en struikelde als het ware over het lichaam van een dode vrouw. Het bleek een passagier te zijn en zo te zien geraakt door het vuur, afkomstig van de patronen door de scherpschutters en MAG afgevuurd. Ik liep via het portaal van sectie vier, waar de MARN was aangeschoten, de coupe van de passagiers binnen en heb meteen aan twee gegijzelde, gewonde vrouwen, die om de hoek van de coupe lagen, EH verleend. Ik merkte meteen al dat, natuurlijk, de chaos compleet was, met kreunende en roepende mensen. Ondertussen was de kaper, die de MARN had aangeschoten, door de enige geworpen zogenaamde "Flash" granaat buiten gevecht gesteld. Zo een Flash granaat geeft een enorme knal en een hevige lichtflits, met als doel de tegenstander totaal te desoriënteren en heeft wel scherfwerking, hoewel die niet dodelijk is. Ondertussen werd deze man al aangehouden en geboeid.

Ik liep verder door naar de voorkant van de trein en zag een gedode gegijzelde mijnheer schuin op een bank zitten, hij was zichtbaar enkele malen door zijn rug geschoten. Iets verder trof ik een man aan, schuin halfzittend en ondersteund door een mede passagiere met een schotwond door het hoofd, "gelukkig" alleen een verwonding door de zijkant van het voorhoofd en door de voorzijde er weer uit. Wonderlijk genoeg leefde hij nog, was hij bij kennis en aanspreekbaar, hij had alleen last van een heel heftige hoofdpijn; ook bij hem paste ik EH toe. Op de laatste stoel rechts van mij trof ik een vrouw aan die door de gevolgen van de flashgranaat gewond was geraakt. Deze vrouw had ernstige verwondingen aan de gehele voorzijde van haar lichaam, die door vallend glas van de gesprongen TL verlichting waren veroorzaakt. Ook haar hielp ik, natuurlijk. Ik probeerde, naast het aanleggen van verbanden en zo, ook de mensen wat gerust te stellen en hen te vertellen dat ze nu bevrijd waren. Maar de meeste gegijzelden waren te geschrokken, angstig en aangeslagen door al die dagen van angst en onzekerheid.

De hele eigenlijke bevrijdingsactie had amper drie minuten geduurd. Vanaf het moment dat ik in de trein kwam voor mijn verdere EHBO taken, was het vuren al gestopt. De MARN's hadden twee kapers al geboeid en waren bezig ze af te voeren. De gewonde kaper werd als laatste EHBO verleend door een KPLMARN (waar blijft nu de bewering dat alle kapers gedood moesten worden) overigens niet geboeid maar op een humane manier afgevoerd, natuurlijk wel onder gewapende begeleiding. De KL en verder de rijkspolitie zorgden ervoor dat ze in bewaring werden gesteld.

Daarna werden de meer dan opgeluchte gegijzelden uit de trein geholpen door een KL eenheid en naar een opvang gebracht.

Wij trokken ons overigens na het eerste veiligstellen van de trein en het verlenen van de eerste noodzakelijke EHBO, terug en werden weer door de bekende trucks naar de uitgangsbasis gebracht. Tijdens die terugtocht was de stemming onderling goed, maar niet juichend of zo. We hadden onze taak volbracht. Een taak waar wij, allen, welke functie je dan ook had, jaren voor waren opgeleid en jaren voor hadden getraind. Al die jaren van trainingen en opleidingen en oefeningen kwamen nu tesamen. We hadden allemaal getraind en gewerkt naar deze dag en nu was het ondanks kleine tegenslagen allemaal goed gegaan. Nogmaals, er werd niet gejuicht of gezongen, maar de stemming was zo van: Job well done! Er werd niet gesproken over doden en gewonden of zoiets.

Natuurlijk volgde er weer een debriefing; we mochten gelukkig naar huis bellen. Heel Nederland wist ondertussen wat er aan de hand was geweest, tv en pers hadden alles, van zo dichtbij als mogelijk was, getoond en beschreven. We mochten een paar “gratis” biertjes drinken in het clubhuis van de golfclub tijdens het wachten op je telefoonbeurt. Hierna volgde een uitgebreide debriefing in ons bivak en de PC liet ons een cassette bandje horen van het vuurgevecht van de eerste twee secties. Dit bandje had hij opgenomen tijdens de actuele acties op een toen zeer moderne draagbare cassettespeler/recorder. Zelfs tijdens de echte aanvalsactie is te horen dat de kapers nog steeds gemaand werden zich over te geven. Het werd duidelijk dat er diverse kapers tijdens dit vuurgevecht dodelijk zijn getroffen, omdat zij zich nog steeds weigerden over te geven. Dat er bewust Molukkers zijn neergeschoten is dus de grootste flauwe kul. Laat het ook hier duidelijk zijn, dat je als MARN in een fractie van een seconde moest reageren op schoten die op jou werden afgevuurd. Prio 1 van de MARNS in zo een situatie is zelfverdediging en het verdedigen van je buddy. Dat MARNS beter getraind zijn in zo een situatie als de kapers is natuurlijk niet verwonderlijk. Dit moge duidelijk zijn m.b.t. de afloop van de vuurgevechten.

In het hele onderzoeksverhaal is dit bandje ook nooit ter sprake gekomen.

Die zaterdagmiddag moest ik met een KPLMARNS, die een oogverwonding had opgelopen, naar het Militair Hospitaal in Utrecht. Hierna meldde ik me in de kazerne in Doorn want de rest van mijn peloton kwam pas op zondagmorgen terug. Daarna kregen we twee dagen verlof. Een week later ging de hele peloton naar de "lijnwerkplaats" van de NS in Haarlem waar er een reconstructie werd gehouden. Daar heb ik nog een pantserpatroon uit mijn ingangsportaal “veilig gesteld” en nog jaren als aandenken bewaard.

Nogmaals, ik verklaar dat er nooit of nergens, officieel of officieus opdracht is gegeven tot het vermoorden danwel bewust doodschieten van de kapers, zoals een gefrustreerd iemand nu beweerd. Er zijn inderdaad drie kapers neergeschoten, die bewust, vuur op ons uitbrachten, zoals ik al vertelde. Hun eventuele verwondingen of hun dood was pure zelfverdediging van de kant van de MARNS

Dat er nu, ten heden ten dage, nog MARNS en gegijzelden hier mentaal problemen mee hebben is zeker waar. Niemand had tenslotte kunnen vermoeden, dat hij of zij in een gijzelings-situatie gebracht zou worden en boven beschreven actie zouden meemaken.

Voor onze aandeel van deze actie werden de CC en de gewonde MARN “beloond” met een Koninklijke Onderscheiding / een Oranje Nassau bintang. De overige MARNS en ondergetekende kregen een Koninklijke tevredenheidsbetuiging en een vetleren, bruine, nietszeggende onofficiële bintang uitgereikt. Ik kreeg mijn bintang in juli uitgereikt op de ziekenzaal van het Mariene Hospitaal, waar ik geopereerd was aan de meniscus van mij rechterknie. De bijbehorende tevredenheids betuiging kreeg ik uitgereikt door mijn toenmalige chef Medische dienst die mij dinsdag 24 mei op deze missie had gestuurd.

Eind augustus kregen wij bij ons salaris nog een “extra gratificatie” onder de noemer “oefeningstoelage”. De tijdens die periode ingezette politie mensen, die overigens nog elke 48 uur werden afgelost, kregen allemaal dikke overuren en extra weekenddiensten uitbetaald. Wij vielen tijdens al dit soort van acties onder Justitie maar werden door Defensie betaald. Tja, ook toen hadden de betrokken ministeries heel verschillende ideeën over waarde en normen ten opzichte van erkenning en beloning van je personeel.

Dit is mijn verhaal. Ik zat er toen, al die negentien dagen, zoals geschreven heel kort op en heb de bestorming van de trein echt meegemaakt. Ik heb met de mannen gepraat, geleefd, nauw

samengewerkt, heb de stemming onderling zeer bewust meebeleefd, meegemaakt en zelf moeten verwerken. Nogmaals, al de verhalen over het bewust neerschieten van de kapers zijn onzin.

B. Stoelhorst